

Вече

^{ме}знаех и кога е нужно да се отстъпи. Дори и ромеите признали неговата "необикновена ловкост и извънредна находчивост да се справя веднага с най-трудните обстоятелства", ~~както ние по-късно Никита Хониат в своята летопис.~~

А българите произнасяха с възторг и трепет името му.

Асен Белгун. То говореше със спомена за древните прадядовски времена, когато никой не се ^енаричал с библейски или евангелски имена, а се зовял Испор, Кубур, ^еТелец, Крумир, ^иХръсате...

И го увенчаха за цар, редом с брата му Петра.

"Цар Иоан Асен Белгун, който освободи българския род от гърдко робство."

Три пъти изпрати Византия прочути и знатни военачалници срещу разбунтуваните ^{те}българи и три пъти претърпяваха страшни поражения.

Двубоят между Василий и Самуил продължава. Макар с близо два века изчезване. Че победи по-смелият, по-ловкият, по-мъдрият.

Напразно съветът на безмилостният Българоубиец е издълбан върху мраморна плоча, в Состенския манастир край Босфора:

"Ако някога българите се отново възбунтуват, трябва по моя пример, да се пререже цяла България, да не се остави нито една местност, нито една крепост без наши войски. Това е единичното средство да се обуздае този немирнен и непокорлив народ".

Този път безмилостният е Асен. Той не ще изпусне подгонешата плячка. Борбата ще се води до край. И всички ще бъдат твърди като нечуплив елмаз. И никой няма да се подаде на ласкателства и примамки.

Този път примамки и ловки изкуства, дързост и жестока воля - ще бъдат на страна на доскорошния роб. Той знае добре